

opusdei.org

Tragedija maslaca – 100 godina poslije

Otac Willie Doyle, heroični irski vojni kapelan Isusovac, poginuo u bitci prije 100 godina. Ovo je priča o tome kako je sv. Josemaria saznao za njegov život umiranja sebi i uvrstio njegov primjer u “Put.”

14.10.2017.

Čitali smo -ti i ja- herojski obični život tog Božjeg čovjeka... I vidjeli smo ga kako se bori cijele mjesece i godine (kakve je zabilješke vodio o svom slučaju) za vrijeme doručka :

danas je pobijedio, sutra je bio potučen... Zapisao je :“Uzeo sam maslac...; nisam uzeo maslac!´ Neka ti i ja isto živimo svoju 'Maslac tragediju'.“ (Put, 205).

Taj „Božji čovjek“ je bio vlč. Willie Doyle, irski Isusovac i vojni kapelan heroj koji je ubijen u bitci kod Passchendalea prije 100 godina dok je spašavao dvojicu ranjenih vojnika.

William Doyle (poznatiji svima kao Willie) rođen je u Dublinu 3.3.1873. Bio je najmlađi od sedmero djece, volio je uobičajene sportove i igre koji su bili popularni u njegovo vrijeme. Jedna izrazita karakteristika njegove mladosti bila je ljubav prema drugima. Bio je poznat po ranom ustajanju da bi pomogao slugama, također bi samoinicijativno nosio hranu i novac lokalnim siromasima i pokazivao im i druge postupke dobrote prema njima. Kada bi davao novac siromasima za

vrijeme Božića, on i njegov brat su čistili novčiće da bi izgledali kao novi – mala i skrivena gesta koja je uvelike davala na vrijednosti dostojanstvu poklona.

Ušao je u Isusovce 1891. i zaređen je za svećenika 28. lipnja 1907., slučajno uz još jednog poznatog irskog Isusovca - blaženog Johna Sullivana, obraćenika koji je beatificiran u svibnju 2017. Privatna bilješka napisana na dan njegovog ređenja daje nam uvid u njegovu duhovnost:

„Moj ljubljeni Isuse, u ovo jutro mojeg ređenja za svećenika, stavljam u Tvoje Presveto Srce, u zahvalnosti za sve što si za mene učinio, otkuda ću od današnjeg dana ići ravno prema svetosti. Moja najveća želja i čvrsta odluka je da se trudim postati svetim svom svojom snagom.“

Većinu svog svećeništva proveo je u davanju skloništa i misionarstvu,

također je bio konstantno tražen kao duhovni voditelj. Bio je posebno privržen običnim radnicima. Želio je utemeljiti sklonište za radnike. U to vrijeme u Irskoj ideja je bila da laici, a posebno radnici idu u sklonište, i to je bilo posebno čudno. Često je putovao da bi proučio apostolate za radnike u Europi i napisao pamflet o potrebi za takvim apostolatom u Irskoj. Nije živio toliko dugo da bi vidio svoj san ostvarenim. Kako god, izbijanje Prvog svjetskog rata 1914. godine, dalo mu je veliku priliku da bude blizu upravo takvim ljudima koji su postali vojnici, i, kako je napisao, to je bila „ogromna prilika da natjeram staro tijelo da na sebe uzme nešto za Krista.“

Kao kapelan, otac Doyle je držao čin kapetana. Unatoč relativnom komforu koji je mogao imati, njega se uvijek moglo naći među njegovim ljudima kako pati s njima. Kako je jedan činovnik primjetio: „Otac Doyle

se nikada ne odmara, sve radi, vraća se sa osmijehom, napravi mali križić i izađe da ga pokopa i onda opet ispočetka.“

Otac Doyle je bio prisutan tijekom nekoliko važnih bitki u Prvom svjetskom ratu, uključujući bitku kod Sommea i bitku Messines Ridgea. Tijekom bitke za Passchendale, 16. kolovoza 1917.-e, grupa vojnika je upala u nevolju na prvoj crti, a otac Doyle je potrčao da im pomogne. Čini se da su on i vojnici išli prema skloništu kad su bili pogođeni njemačkom bombom i ubijeni. Njegovo tijelo nikada nije bilo pronađeno.

Otac Doyle je bio puno više od košmara njegovih aktivnosti i ratnog heroizma. Skriveno u njegovoj sobi u Dublinu, pronađene su kutije sa pismima i dnevnicima s napomenom da budu uništene u slučaju smrti. No, nakon proučavanja, njegovi

nadređeni su ih prosljedili profesoru Alfredu O´ Rahillyu koji je pisao njegovu biografiju. Biografija sadrži bitne izvratke iz dnevnika i objavljena je 1920.-e te je postala best seller koji je preveden na sve veće europske jezike. Sv. Josemaria je čitao španjolski prijevod 1933. godine.

Knjiga je otkrila da je otac Doyle živio u gotovo konstantnom umiranju sebi udruženim s intenzivnim molitvenim životom, a sve to je detaljno opisano u dnevnicima. Upravo ta kombinacija molitve i mrtvljenja bila je poticaj njegovoj revnosti i herojstvu.

Otac Doyle je osjećao da ima poziv živjeti takav život. Prakticirao je mrtvljenja koja su podsjećala na ona velikih svetaca kroz povijest, ali se isto trudio mrtviti i u malim stvarima. Jedna od takvih malih stvari koja je fascinirala sv. Josemariju bila je njegova borba da

se odrekne maslaca na kruhu. Ovo nije bilo niti malo lako za njega i zanimljivo je kako se netko tko je sposoban raditi velike stvari bori sa tako malom stvarčicom. Zapisao je u svojem dnevniku 1913-e :

„Imam bijesna iskušenja tijekom sv. Mise i zahvale da prekršim svoju odluku i da zadovoljim svoj apetit tijekom doručka. Sama ideja doručka sa suhim kruhom i čajem bez šećera mi se činila nepodnošljivom. Isus me pozvao da se molim za snagu iako sam mislio da se jedva mogu natjerati na to. Ali, iskušenje me ostavilo u trpezariji i sreća je ispunila moje srce zbog pobjede. Sada vidim da ne popuštam samo onda kada se molim za snagu.“

Pišući svoj dnevnik 1933.-e sv. Josemaria bilježi: „Na brzinu sam pročitao život oca Doylea: kako dobro razumijem tragediju maslaca.“ Za svetog Josemariju, jedna osobna

“tragedija maslaca“ sastojala se u njegovoj borbi da regulira čitanje novina. Nekoliko dana nakon čitanja knjige 1933.-e započeo je svoje povlačenje te zapisuje svoju osobnu borbu sa novinama:

„Do sada, nečitanje novina je za mene nemala žrtva. Štoviše, uz Božju milost, ostao sam vjeran odluci sve do kraja parlamentarnog zasjedanja o takozvanom zakonu protiv religijskih kongregacija. Koje bitke su bile te moje borbe! Ove epove mogu razumjeti samo oni koji su prošli kroz nešto slično. Ponekad pobijediš; a češće ćeš biti možda pobijeđen.“

Zasigurno je utješno vidjeti ljude poput sv. Josemarije i oca Doylea kako se bore sa naizgled malenim stvarima kao što su novine i maslac, ali uvijek počinju ispočetka nakon svoje borbe.

Otac Doyle se pojavljuje još jednom u bilješkama i uputama za

propovijedanje sv. Josemarije 1938.-e godine i u to vrijeme je predlagao članovima Opusa Dei da čitaju život oca Doylea:

„Vježbajte: primjere malih stvari.
Herojska minuta: tragedija maslaca
(Doyle).“

„Unutarnje i vanjsko mrtvljenje.
Herojska minuta: tragedija maslaca.“

Zanimljivo, raniji prijevodi točke 205 u *Putu* referiraju se na “tragediju marmelade“ i “tragediju šećera“ jer prevoditelji nisu mogli razumjeti koncept odvikavanja od maslaca kao mrtvljenja. Ali za Irca, odvikavanje od maslaca je gotovo toliko odbojno koliko i neka veća mrtvljenja poput ostavljanja delikatesa poput marmelade i šećera.

Sv. Josemaria nije bio jedini svetac kojeg je zanimao duhovni život oca Doylea – Sv. Majka Tereza je također

usvojila neke njegove duhovne aktivnosti.

U roku od 14 godina od njegove smrti zabilježeno je više od 6000 milosti navodno dobivenih njegovim zagovorom, doslovno sa svakog kraja svijeta. I 100 godina nakon ultimativne žrtve polaganja života za druge, mnogi ga se rado sjećaju.

Dr Patrick Kenny lives in Dublin with his wife and four young daughters. He runs a blog about Fr Willie Doyle (www.fatherdoyle.com) and has just published "To Raise the Fallen: A selection of the war letters, prayers and spiritual writings of Fr Willie Doyle SJ."